

Arrest

nr. 240 507 van 7 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 december 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. LANDUYT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoekster (A.Z.H.H.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjiitische moslima te zijn. U woonde tot uw huwelijk bij uw ouders in Ma'moun, Bagdad, Centraal-Irak. Na uw huwelijk in januari 2000 verhuisde u naar Al-Karrada-wijk, Bagdad, waar u bij uw man ging wonen. U heeft tot en met uw vertrek naar Turkije in september 2018 in Al-Karrada gewoond samen met uw man en jullie vier kinderen. Uw man, die geldwisselaar van beroep was en een eigen wisselkantoor in Karrada had, werd in 2015 samen met een collega klem gereden door onbekenden die geld vroegen. Zelfs na afgifte van dit geld werd uw man alsnog gekidnapt door deze onbekenden. Uw man werd vrijgelaten nadat zijn broers het losgeld van 100.000 euro betaalden. Naar aanleiding van dit event besloot uw man Irak te verlaten. In juli 2015 trokken jullie, samen met jullie vier kinderen naar Egypte. Jullie woonden in Caïro van juli 2015 tot juli 2018. Los van het feit dat uw kinderen hier naar school gingen en dat de algemene veiligheidssituatie in Egypte beter was dan in Irak, liep het leven in Caïro niet van een leien dakje. U en uw kinderen voelden zich persoonlijk geveiseerd door jullie burens en mensen op de school van uw kinderen omwille van het feit dat jullie sjiieten zijn. U voelde zich ook alleen daar uw man nog geregeld in Bagdad vertoefde waar hij in zijn wisselkantoor bleef verder werken. In juli 2018 besloot ook u met de kinderen terug te keren naar Bagdad. Jullie verhuisden terug naar jullie huis in Karrada en wilden het leven vanaf hier weer verder opbouwen. In september 2018 kwamen er drie onbekenden het wisselkantoor van uw man binnen. Zij vroegen om geld over te maken naar Diyala. Om dit praktisch te regelen ging uw man bellen achter een scheidingsglas. Op dat moment viel de politie binnen en pakte zowel de drie personen als uw man op. De politie verdacht deze drie personen ervan banden te hebben met een terroristische organisatie. Uw man werd die avond vrijgelaten toen éénmaal bleek dat hij niets met de drie verdachten noch een terroristische organisatie te maken had. Diezelfde nacht werd uw man door een onbekend persoon opgebeld die ermee dreigde gezin te vermoorden indien hij de drie gearresteerde personen niet zou vrijkrijgen. Als reactie op deze telefoon vluchtten u, uw man en uw kinderen naar uw ouders in Ma'moun. De volgende dag ging uw man klacht indienen bij de politie in Karrada. Vijf dagen later werd uw man opgebeld door een buur van het wisselkantoor. Er werd hem verteld dat zijn wisselkantoor in brand gestoken werd en dat de medewerker die daar toen aan het werken was, O., werd vermoord. Na deze gebeurtenis besloot uw man dat het tijd was om Irak te verlaten. In de dagen die hierop volgden regelde uw man het vertrek. Op 22 september 2018 verliet u, samen met uw man en uw vier kinderen, Irak richting Turkije. Terwijl u en uw kinderen wachtten op het volgende vertrek, regelde uw man een smokkelaar. U verliet vervolgens, samen met uw kinderen, Turkije op 28 februari 2019 en reisde verder naar een onbekend Europees land. Vandaar vervolgden jullie jullie weg richting België. Jullie kwamen hier aan op 07/03/2019. U verzocht op 08/03/2019 om internationale bescherming. Ook uw (enige) meerderjarige zoon A.A.D.K., (OV 8.804.024), diende die dag een verzoek om internationale bescherming in. Uw man bleef achter in Turkije en verblijft daar tot op heden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende stukken neer: de originele Iraakse identiteitskaarten van uzelf en uw drie minderjarige kinderen, de originele Iraakse nationaliteitsbewijzen van uzelf, uw zoon A. en uw dochter S., een kopie van uw huwelijksakte, de originele eigendomsakte (en een kopie hiervan) van uw woning in Al Karrada, het originele proces-verbaal (en een kopie hiervan) aangaande de klacht ingediend na de dreigtelefoon, de originele overlijdensakte (en een kopie hiervan) op naam van O., een origineel document en een aantal kopieën van stukken aangaande het wisselkantoor van uw man, prints van foto's van het afgebrand wisselkantoor alsook van de overleden werknemer van uw man, O., en een kopie van de wapenvergunning van uw man.

Na uw gehoor bezorgde uw advocaat het CGVS, via mail, nog volgende stukken: Turkse elektriciteitsfacturen, voor de periode maart-september 2019 en augustus – september 2019, op naam van M.U. voor een huis gelegen in Istanbul (kopie), een huurcontract met geldigheidsduur van één jaar, aanvang 1 november 2018, betreffende hetzelfde huis in Istanbul op naam van M.U. en D.K.A.A. (kopie) en prints van verschillende foto's van – naar u meent – uw man in Istanbul. U meent met deze stukken te kunnen aantonen dat uw man tot op heden in Turkije verblijft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit omwille van volgende redenen.

U haalde aan Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw leven. Uw man zou in 2015 reeds het slachtoffer geweest zijn van een ontvoering en in 2018 werden jullie door onbekenden bedreigd daar uw man verdacht werd van samenwerking met de politie. Uw man zijn wisselkantoor werd in brand gestoken en een werknemer van uw man werd vermoord.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de ontvoering van uw man dateert van 2015, ofwel drie jaar voor uw definitieve vertrek uit Irak. Na de ontvoering werden u en de kinderen ondergebracht in Egypte doch uw man zelf, die nochtans het voorwerp uitmaakte van de ontvoering, bleef op en af reizen naar Bagdad waar hij ook langere periodes verbleef (zie CGVS p. 21 + CGVS zoon p. 8) en zijn werkzaamheden voortzette. In de jaren na de ontvoering, en dit zowel in de periode dat u in Egypte verbleef alsook na uw terugkeer naar Irak, kende uw man noch u en uw kinderen, voorts nog problemen gelinkt aan deze eerdere ontvoering. Uw man werd bovendien destijds ontvoerd omwille van puur financiële redenen. Er werd naar losgeld gevraagd en nadat dit werd betaald werd uw man zonder meer vrijgelaten (CGVS, p.9, p.21). Rekening houdende met voorgaande mag het duidelijk zijn dat deze gebeurtenis geenszins volstaat om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie

Aan de gebeurtenissen die zich afspeelden in 2018 kan voorts maar weinig geloof gehecht worden en dit gezien onderstaande bevindingen. U verklaarde dat drie personen in het wisselkantoor aanwezig waren en dat de politie binnenviel op het moment dat uw man aan de telefoon was. Omwille van het feit dat uw man aan het bellen was op het moment van de inval werd hij ervan verdacht de politie te hebben gecontacteerd (CGVS, p.14). Kan hier allereerst de vraag gesteld worden hoe uw man een aandeel zou kunnen hebben bij de arrestatie gelet op het feit dat hij, volgens uw verklaringen, nog aan de telefoon was op het moment dat de politie zijn wisselkantoor binnenviel. Nog volgens uw verklaringen werd uw man, na zijn vrijlating, 's nachts opgebeld en werd hem opgedragen de gearresteerden vrij te krijgen. Indien dit hem niet lukte zouden jullie worden gedood (zie CGVS p.14). U merkte hierbij op dat uw man werd 'gevisieerd' omdat hij verdacht werd van collaboratie met de politie (zie CGVS p. 15). Gelet op het feit dat de drie 'klanten' van uw man gearresteerd werden en, in tegenstelling tot uw man, niet werden vrijgelaten, kan de vraag gesteld worden hoe degene die uw man 's nachts belde en bedreigde überhaupt kan geweten hebben dat uw man degene was die aan het bellen was. Uw man had immers ook O. als werknemer in zijn wisselkantoor. Dat de drie gearresteerden na hun arrestatie nog de kans zouden gehad hebben om hun companen hiervan op de hoogte te brengen, is weinig waarschijnlijk. Dat er, zoals u aanhaalde, eventueel handlangers waren die dit opmerkten (CGVS, p.24), is een loutere veronderstelling van uw kant die u op geen enkele manier kan concretiseren. Eens zo opmerkelijk is voorts het feit dat uw man zijn wisselkantoor amper vijf dagen na de dreigtelefoon in brand zou zijn gestoken. Tussen de dreigtelefoon en de brandstichting ontbrak nochtans elke vorm van contact tussen uw man en zijn belagers. Er werd aldus nooit afgetoetst of uw man al dan niet reeds stappen had gezet of vooruitgang had geboekt in het (proberen) bereiken van het vooropgestelde doel, namelijk het vrijkrijgen van de drie gearresteerden (CGVS p.15, p.16, p.24). Hiermee rekening houdend is de brandstichting en moord op de werknemer van de winkel na amper vijf dagen dan toch een zeer drastische handeling. Daarnaast verklaarde u dat u samen met uw man en kinderen de nacht dat jullie telefonisch werden bedreigd, gevlucht bent naar uw ouders in Ma'moun. Echter de volgende dag diende uw man klacht in bij een politiekantoor in Karrada en niet in een politiekantoor in Ma'moun (CGVS, p.23). De beslissing om uit veiligheidsoverwegingen te vluchten vanuit Karrada naar uw ouders in Ma'moun valt moeilijk te rijmen met terugkeer van uw man naar Karrada, het gebied waar net het gevaar schuilde, om een klacht in te dienen. Voorts is het bevreemdend te moeten vaststellen dat uw man ervoor koos om de periode na de dreigtelefoon nog verder te werken in zijn wisselkantoor (CGVS, p.23). Dat uw man dan op de dag van de brandstichting net niet in het wisselkantoor aanwezig was, is dan toch weer opvallend. Het geheel van deze elementen doen ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Daarnaast is het opmerkelijk dat uw man, diegene om wie de bedreigingen zouden draaien, jullie niet vergezelde naar België, noch internationale bescherming aanvroeg ergens buiten Irak. U verklaarde dat uw man in Turkije achterbleef. Waarom hij hiertoe besliste, is ook geenszins duidelijk.

Wanneer getoetst wordt naar zijn situatie in Turkije vermeldt u dat hij niet graag spreekt over waar hij precies mee bezig is of wat zijn plannen voor de toekomst inhouden. Hij is zijn zaken aan het regelen, zo stelde u (CGVS, p.19). Een antwoord op de vraag waarom hij die “zaken” niet in België kan afronden in plaats van in Turkije, blijft ook uit. U verklaarde dat uw man een moeilijk persoon is en in het algemeen niet graag praat over zijn werk of situatie (CGVS, p.13, p.14, p.19). Gezien het belang van de recente informatie en ontwikkeling van jullie situatie in Irak is het weinig aannemelijk dat uw man u niet grondig zou willen informeren en op de hoogte zou houden van zijn doen en laten zodat u zich een duidelijk beeld zou kunnen schetsen van de actuele situatie en eventuele risico's. Bovenstaande doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U legde ook geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor waaruit blijkt dat uw man effectief, zoals u beweerde, tot op heden in Turkije zit. De Turkse elektriciteitsfacturen staan op naam van een zekere M.U. en spreken zich niet uit over uw man noch zijn verblijfplaats. Het huurcontract kan hoogstens aantonen dat uw man een huurcontract afsloot dat aanvang op 1 november 2018 en een jaar geldig is. Echter, dat uw man daadwerkelijk onafgebroken in Turkije verblijft, en dit tot op heden, i.c. oktober 2019, blijkt niet uit dit document. De prints van de foto's tonen enkel een man in / voor een metrostation in Turkije. Echter, wie die man is, is geenszins duidelijk. Ook al zou het vaststaan dat uw man op de foto's staat afgebeeld, quod non, dan nog kan uit de foto's niet worden afgeleid van wanneer deze dateren. De foto's kunnen aldus evenmin weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs dat uw man zich thans in Turkije bevindt.

Los van voorgaande bevindingen, konden ook menig vraagtekens geplaatst worden bij de reisweg die jullie aflegden van Irak naar België. U verklaarde legaal van Irak naar België gereisd te zijn met jullie eigen Iraakse paspoorten. Desondanks beriepen jullie zich op een smokkelaar die jullie van de luchthaven in Turkije begeleid heeft tot aan de deur van het Klein Kasteeltje in België (CGVS, p.13). Waarom jullie een smokkelaar onder de arm zouden genomen hebben, is niet duidelijk. U verklaarde aanvankelijk dat jullie paspoorten door de smokkelaar bijgehouden werden van het begin tot het einde van jullie reisweg en dat de smokkelaar voor jullie uitliep alsof hij deel van het gezin was. De smokkelaar zou bij eventuele vragen aan de paspoortcontrole geantwoord hebben, jullie werden gewoon geacht hem te volgen. U erop gewezen dat dit toch verdacht is, paste u uw verklaringen aan. U beweerde ditmaal dat jullie aan de controle jullie paspoorten in handen kregen en dan één voor één bij de smokkelaar kwamen staan. Het is bovendien ook opmerkelijk dat uw zoon, die na u werd gehoord, dan wel direct, en dit in overeenstemming met uw tweede – aangepaste – versie van de feiten, aanhaalde dat jullie de smokkelaar individueel bijstonden wanneer bij een controle de paspoorten gevraagd werden (CGVS, p.22, zoon p. 17). U bleek verder niet te weten via welk land jullie Europa binnen reisden noch bleek u op voorhand te weten wat jullie eindbestemming was. U gevraagd wat u zou geantwoord hebben indien u bij een controle zou zijn gevraagd naar jullie reisdoel en of reden van jullie reis, haalde u enkel aan dat smokkelaar met jullie meeliep en dat jullie bang waren dat jullie zouden worden tegengehouden. Juist gezien de vrees die jullie hadden, kan eens te meer verondersteld worden dat jullie wel degelijk op voorhand zouden zijn ingelicht over jullie reisdoel, de reden en diets meer. Er kan immers verondersteld worden dat ook de smokkelaar niet het risico zou willen lopen om, bij een eventuele controle, door te vallen indien duidelijk zou blijken dat u van niets op de hoogte was en hij in uw plaats evidente vragen als 'reisdoel', ... diende te beantwoorden. Jullie konden immers ook geenszins op voorhand weten dat jullie niet persoonlijke zouden bevraagd worden omtrent jullie reis (CGVS, p.22, zoon p.10,11,17). Het is daarnaast ook niet geloofwaardig dat jullie zonder visum vanuit Turkije de Schengenzone, dit via een onbekend Europees land, zouden zijn binnengereisd en probleemloos de luchthaven zouden hebben kunnen verlaten. U stelde nochtans uitdrukkelijk dat jullie geen visum hadden (CGVS, p. 22). U gevraagd uit te leggen hoe jullie dit geregeld hebben, kon u dit wederom niet uitklaren (CGVS, p. 23). Uw onwetendheid en onvermogen duidelijke verklaringen af te leggen aangaande uw reisweg, doet ten eerste vermoeden dat u hieromtrent niet de waarheid vertelt. Dat u bovendien ook niet in staat bent enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor te leggen ter staving van uw reis, bevestigt dit vermoeden eens te meer. U verklaarde de paspoorten afgegeven te hebben aan de smokkelaar. Zoals reeds aangehaald hierboven kan al geenszins worden ingezien waarom jullie een smokkelaar zouden gebruikt hebben, gelet op het feit dat jullie gewoon met jullie eigen paspoorten de hele reis zouden gemaakt hebben, en jullie reisdocumenten vervolgens bij hem zouden hebben achtergelaten. Het paspoort is nochtans een essentieel document temeer daar hierin informatie vervat zit over uw moment van vertrek, uw reisweg, uw eventuele verblijf elders, Uw onaannemelijke verklaringen aangaande uw reis naar België en de reden waarom u de paspoorten niet zou kunnen voorleggen, doen echter vermoeden dat u deze stukken achterwege houdt om de hierin aanwezige relevante informatie achter te houden. Dit alles houdt dan ook een negatieve indicatie in voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde in Irak. De vluchtelingenstatus kan u bijgevolg niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .*

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoeft heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraqi Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.

Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde stukken vermogen ook geen ander licht te werpen op voorgaande. De Irakese identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw kinderen (originelen), uw huwelijksakte (kopie) en de eigendomsakte van uw huis in Karrada (origineel en kopie) bevestigen louter uw persoonsgegevens en deze van uw kinderen, uw burgerlijke staat en het feit dat u een woning bezit in Karrada. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweert te hebben verlaten. U legde voorts ook de overlijdensakte van O. (origineel en kopie) voor. Dit stuk toont hoogstens aan dat O. om het leven kwam, doch toont op geen enkele wijze aan dat hij werd gedood onder de omstandigheden en omwille van de redenen zoals door u geschetst. De prints van foto's van een uitgebrand gebouw – volgens u gaat het hier om het wisselkantoor van uw man - en van een persoon – volgens u betreft dit O. – voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas. Immers, welk gebouw op de foto's staat afgebeeld, wanneer en onder welke omstandigheden dit uitbrandde, blijkt geenszins uit de voorgelegde stukken. Wie de persoon is die op de foto te zien is, is evenmin duidelijk. Ook al zou er zekerheid zijn dat het hier O. betreft, quod non, dan nog toont deze foto niet aan dat hij omwille van de door u aangehaalde redenen en de onder de door u geschetste omstandigheden om het leven kwam.

Dat uw man in Karrada een wisselkantoor had / heeft, zoals blijkt uit de papieren dienaangaande, en het feit dat uw man een wapenvergunning had, wordt op zich niet betwist. Doch weerom moet worden vastgesteld dat deze stukken op zich geen enkele manier uw verklaringen aangaande de problemen die jullie in Irak zouden gekend hebben, onderbouwen. U legde tot slot nog een proces-verbaal neer van de klacht die uw man indiende nadat hij telefonisch werd bedreigd. Een proces-verbaal betreft echter een loutere weergave van de verklaringen die uw man ten aanzien van de politie aflegde doch toont niet aan dat de aangehaalde feiten zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan. Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.

Bovendien is het zo dat alle Iraakse documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde hoe dan ook slechts relatief is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw zoon werd besloten tot een weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoeker (A.A.D.K.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjiitische moslim te zijn. U woonde samen met uw vader en moeder Z. (O.V. 8.804.027), uw minderjarige zussen en broer in de Al-Karrada wijk, Bagdad (Centraal- Irak), en dit tot uw vertrek naar Turkije. Uw vader, die geldwisselaar van beroep was en een eigen wisselkantoor in Karrada had, werd in 2015 samen met een collega klem gereden door onbekenden die geld vroegen. Zelfs na afgifte van dit geld werd uw vader alsnog gekidnapt door deze onbekenden. Uw vader werd vrijgelaten nadat zijn broers het losgeld van 100.000 euro betaalden. Naar aanleiding van dit event besloot uw vader Irak te verlaten. In juli 2015 vertrok u, samen met uw ouders, broer en zussen, naar Egypte. Jullie woonden in Caïro van juli 2015 tot juli 2018. Los van het feit dat u, uw zussen en broer hier naar school gingen en dat de algemene veiligheidssituatie in Egypte beter was dan in Irak, liep het leven in Caïro niet van een leien dakje. U voelde zich persoonlijk gevisieerd door jullie burens en mensen op de school omwille van het feit dat jullie sjiieten zijn. Uw moeder voelde zich ook vaak alleen omdat uw vader nog geregeld in Bagdad vertoefde waar hij in zijn wisselkantoor bleef verderwerken. In juli 2018 besloot ook uw moeder met u, uw broer en zussen terug te keren naar Bagdad. Jullie verhuisden terug naar jullie huis in Karrada en wilden het leven vanaf hier weer verder opbouwen. In september 2018 kwamen er drie onbekenden het wisselkantoor van uw vader binnen. Zij vroegen hem geld over te maken naar Diyala. Om dit praktisch te regelen ging uw vader achter een scheidingsglas bellen. Op dat moment viel de politie binnen en arresteerde zowel de drie personen als uw vader. De politie verdacht deze drie personen ervan banden te hebben met een terroristische organisatie. Uw vader werd die avond vrijgelaten toen éénmaal bleek dat hij niets met de drie verdachten noch een terroristische organisatie te maken had. Diezelfde nacht werd uw vader door een onbekend persoon opgebeld die ermee dreigde zijn familie te vermoorden indien hij de drie gearresteerde personen niet zou vrijkrijgen. Als reactie op deze telefoon vluchtten u, uw ouders, u broer en zussen naar uw grootouders in Ma'moun. De volgende dag ging uw vader klacht indienen bij de politie in Karrada. Vijf dagen later werd uw vader opgebeld door een buur van het wisselkantoor. Er werd hem verteld dat zijn wisselkantoor in brand gestoken werd en dat de medewerker die daar toen aan het werken was, O., werd vermoord. Na deze gebeurtenis besloot uw vader dat het tijd was om Irak te verlaten. In de dagen die hierop volgden regelde uw vader jullie vertrek. Op 22 september 2018 verliet u, samen met uw ouders, broer en zussen, Irak richting Turkije. Terwijl u, uw moeder, uw broer en zussen wachtten op het volgende vertrek, regelde uw vader een smokkelaar. U verliet vervolgens, samen met uw moeder, broer en zussen, Turkije op 28 februari 2019 en reisden verder naar een onbekend Europees land. Vandaar vervolgden jullie jullie weg richting België. Jullie kwamen hier aan op 07/03/2019. U verzocht op 08/03/2019 om internationale bescherming. Ook uw moeder (OV 8.804.027) diende die dag een verzoek om internationale bescherming in. Uw vader bleef achter in Turkije en verblijft daar tot op heden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verwees u naar de stukken die door uw moeder werden voorgelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, i.c. de originele Iraakse identiteitskaarten van haarzelf alsook van u en uw broer en zussen, haar originele Iraakse nationaliteitsbewijs alsook dat van uzelf en uw zus S., een kopie van de huwelijksakte van uw ouders, de originele eigendomsakte (en een kopie hiervan) van jullie woning in Al Karrada, het originele proces-verbaal (en een kopie hiervan) aangaande de klacht ingediend na de dreigtelefoon, de originele overlijdensakte (en een kopie hiervan) op naam van O., een origineel document en een aantal kopieën van stukken aangaande het wisselkantoor van uw vader, prints van foto's van het afgebrand wisselkantoor alsook van de overleden werknemer van uw vader, O., en een kopie van de wapenvergunning van uw vader.

Na uw gehoor bezorgde uw advocaat het CGVS via een mail nog volgende stukken: Turkse elektriciteitsfacturen, voor de periode maart-september 2019 en augustus – september 2019, op naam van M.U. voor een huis gelegen in Istanbul (kopie), een huurcontract met geldigheidsduur van één jaar, aanvang 1 november 2018, betreffende hetzelfde huis in Istanbul op naam van M.U. en D.K.A.A. (kopie) en prints van verschillende foto's van – naar u meent – uw man in Istanbul. U meent met deze stukken te kunnen aantonen dat uw man tot op heden in Turkije verblijft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in het kader van uw verzoek integraal steunt op dezelfde motieven als aangehaald door uw moeder, A.Z.H.H., in het kader van haar verzoek.

In hoofde van uw moeder werd door de Commissaris-generaal echter besloten tot een weigering van de vluchtelingstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan haar asielrelaas en vluchtmotieven. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Gezien u uw verzoek integraal steunt op dezelfde motieven als aangehaald door uw moeder, en voor het overige geen andere, eigen motieven aanbrengt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw moeder.

Deze beslissing luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit omwille van volgende redenen.

U haalde aan Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw leven. Uw man zou in 2015 reeds het slachtoffer geweest zijn van een ontvoering en in 2018 werden jullie door onbekenden bedreigd daar uw man verdacht werd van samenwerking met de politie. Uw man zijn wisselkantoor werd in brand gestoken en een werknemer van uw man werd vermoord.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de ontvoering van uw man dateert van 2015, ofwel drie jaar voor uw definitieve vertrek uit Irak. Na de ontvoering werden u en de kinderen ondergebracht in Egypte doch uw man zelf, die nochtans het voorwerp uitmaakte van de ontvoering, bleef op en af reizen naar Bagdad waar hij ook langere periodes verbleef (zie CGVS p. 21 + CGVS zoon p. 8) en zijn werkzaamheden voortzette. In de jaren na de ontvoering, en dit zowel in de periode dat u in Egypte verbleef alsook na uw terugkeer naar Irak, kende uw man noch u en uw kinderen, voorts nog problemen gelinkt aan deze eerdere ontvoering.

Uw man werd bovendien destijds ontvoerd omwille van puur financiële redenen. Er werd naar losgeld gevraagd en nadat dit werd betaald werd uw man zonder meer vrijgelaten (CGVS, p.9, p.21). Rekening houdende met voorgaande mag het duidelijk zijn dat deze gebeurtenis geenszins volstaat om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie

Aan de gebeurtenissen die zich afspeelden in 2018 kan voorts maar weinig geloof gehecht worden en dit gezien onderstaande bevindingen. U verklaarde dat drie personen in het wisselkantoor aanwezig waren en dat de politie binnenviel op het moment dat uw man aan de telefoon was. Omwille van het feit dat uw man aan het bellen was op het moment van de inval werd hij ervan verdacht de politie te hebben gecontacteerd (CGVS, p.14). Kan hier allereerst de vraag gesteld worden hoe uw man een aandeel zou kunnen hebben bij de arrestatie gelet op het feit dat hij, volgens uw verklaringen, nog aan de telefoon was op het moment dat de politie zijn wisselkantoor binnenviel. Nog volgens uw verklaringen werd uw man, na zijn vrijlating, 's nachts opgebeld en werd hem opgedragen de gearresteerden vrij te krijgen. Indien dit hem niet lukte zouden jullie worden gedood (zie CGVS p.14). U merkte hierbij op dat uw man werd 'gevisieerd' omdat hij verdacht werd van collaboratie met de politie (zie CGVS p. 15). Gelet op het feit dat de drie 'klanten' van uw man gearresteerd werden en, in tegenstelling tot uw man, niet werden vrijgelaten, kan de vraag gesteld worden hoe degene die uw man 's nachts belde en bedreigde überhaupt kan geweten hebben dat uw man degene was die aan het bellen was. Uw man had immers ook O. als werknemer in zijn wisselkantoor. Dat de drie gearresteerden na hun arrestatie nog de kans zouden gehad hebben om hun companen hiervan op de hoogte te brengen, is weinig waarschijnlijk. Dat er, zoals u aanhaalde, eventueel handlangers waren die dit opmerkten (CGVS, p.24), is een loutere veronderstelling van uw kant die u op geen enkele manier kan concretiseren. Eens zo opmerkelijk is voorts het feit dat uw man zijn wisselkantoor amper vijf dagen na de dreigtelefoon in brand zou zijn gestoken. Tussen de dreigtelefoon en de brandstichting ontbrak nochtans elke vorm van contact tussen uw man en zijn belagers. Er werd aldus nooit afgetoetst of uw man al dan niet reeds stappen had gezet of vooruitgang had geboekt in het (proberen) bereiken van het vooropgestelde doel, namelijk het vrijkrijgen van de drie gearresteerden (CGVS p.15, p.16, p.24). Hiermee rekening houdend is de brandstichting en moord op de werknemer van de winkel na amper vijf dagen dan toch een zeer drastische handeling. Daarnaast verklaarde u dat u samen met uw man en kinderen de nacht dat jullie telefonisch werden bedreigd, gevlucht bent naar uw ouders in Ma'moun. Echter de volgende dag diende uw man klacht in bij een politiekantoor in Karrada en niet in een politiekantoor in Ma'moun (CGVS, p.23). De beslissing om uit veiligheidsoverwegingen te vluchten vanuit Karrada naar uw ouders in Ma'moun valt moeilijk te rijmen met terugkeer van uw man naar Karrada, het gebied waar net het gevaar schuilde, om een klacht in te dienen. Voorts is het bevreemdend te moeten vaststellen dat uw man ervoor koos om de periode na de dreigtelefoon nog verder te werken in zijn wisselkantoor (CGVS, p.23). Dat uw man dan op de dag van de brandstichting net niet in het wisselkantoor aanwezig was, is dan toch weer opvallend. Het geheel van deze elementen doen ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Daarnaast is het opmerkelijk dat uw man, diegene om wie de bedreigingen zouden draaien, jullie niet vergezelde naar België, noch internationale bescherming aanvraag ergens buiten Irak. U verklaarde dat uw man in Turkije achterbleef. Waarom hij hiertoe besliste, is ook geenszins duidelijk. Wanneer getoetst wordt naar zijn situatie in Turkije vermeldt u dat hij niet graag spreekt over waar hij precies mee bezig is of wat zijn plannen voor de toekomst inhouden. Hij is zijn zaken aan het regelen, zo stelde u (CGVS, p.19). Een antwoord op de vraag waarom hij die "zaken" niet in België kan afronden in plaats van in Turkije, blijft ook uit. U verklaarde dat uw man een moeilijk persoon is en in het algemeen niet graag praat over zijn werk of situatie (CGVS, p.13, p.14, p.19). Gezien het belang van de recente informatie en ontwikkeling van jullie situatie in Irak is het weinig aannemelijk dat uw man u niet grondig zou willen informeren en op de hoogte zou houden van zijn doen en laten zodat u zich een duidelijk beeld zou kunnen schetsen van de actuele situatie en eventuele risico's. Bovenstaande doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U legde ook geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor waaruit blijkt dat uw man effectief, zoals u beweerde, tot op heden in Turkije zit. De Turkse elektriciteitsfacturen staan op naam van een zekere M.U. en spreken zich niet uit over uw man noch zijn verblijfplaats. Het huurcontract kan hoogstens aantonen dat uw man een huurcontract afsloot dat aanvang op 1 november 2018 en een jaar geldig is. Echter, dat uw man daadwerkelijk onafgebroken in Turkije verblijft, en dit tot op heden, i.c. oktober 2019, blijkt niet uit dit document. De prints van de foto's tonen enkel een man in / voor een metrostation in Turkije. Echter, wie die man is, is geenszins duidelijk. Ook al zou het vaststaan dat uw man op de foto's staat afgebeeld, quod non, dan nog kan uit de foto's niet worden afgeleid van wanneer deze dateren. De foto's kunnen aldus evenmin weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs dat uw man zich thans in Turkije bevindt.

Los van voorgaande bevindingen, konden ook menig vraagtekens geplaatst worden bij de reisweg die jullie aflegden van Irak naar België. U verklaarde legaal van Irak naar België gereisd te zijn met jullie eigen Iraakse paspoorten. Desondanks beriepen jullie zich op een smokkelaar die jullie van de luchthaven in Turkije begeleid heeft tot aan de deur van het Klein Kasteeltje in België (CGVS, p.13). Waarom jullie een smokkelaar onder de arm zouden genomen hebben, is niet duidelijk. U verklaarde aanvankelijk dat jullie paspoorten door de smokkelaar bijgehouden werden van het begin tot het einde van jullie reisweg en dat de smokkelaar voor jullie uitliep alsof hij deel van het gezin was. De smokkelaar zou bij eventuele vragen aan de paspoortcontrole geantwoord hebben, jullie werden gewoon geacht hem te volgen. U erop gewezen dat dit toch verdacht is, paste u uw verklaringen aan. U beweerde ditmaal dat jullie aan de controle jullie paspoorten in handen kregen en dan één voor één bij de smokkelaar kwamen staan. Het is bovendien ook opmerkelijk dat uw zoon, die na u werd gehoord, dan wel direct, en dit in overeenstemming met uw tweede – aangepaste – versie van de feiten, aanhaalde dat jullie de smokkelaar individueel bijstonden wanneer bij een controle de paspoorten gevraagd werden (CGVS, p.22, zoon p. 17). U bleek verder niet te weten via welk land jullie Europa binnen reisden noch bleek u op voorhand te weten wat jullie eindbestemming was. U gevraagd wat u zou geantwoord hebben indien u bij een controle zou zijn gevraagd naar jullie reisdoel en of reden van jullie reis, haalde u enkel aan dat smokkelaar met jullie meeliep en dat jullie bang waren dat jullie zouden worden tegengehouden. Juist gezien de vrees die jullie hadden, kan eens te meer verondersteld worden dat jullie wel degelijk op voorhand zouden zijn ingelicht over jullie reisdoel, de reden en diets meer. Er kan immers verondersteld worden dat ook de smokkelaar niet het risico zou willen lopen om, bij een eventuele controle, door te vallen indien duidelijk zou blijken dat u van niets op de hoogte was en hij in uw plaats evidente vragen als 'reisdoel', ... diende te beantwoorden. Jullie konden immers ook geenszins op voorhand weten dat jullie niet persoonlijke zouden bevraagd worden omtrent jullie reis (CGVS, p.22, zoon p.10,11,17). Het is daarnaast ook niet geloofwaardig dat jullie zonder visum vanuit Turkije de Schengenzone, dit via een onbekend Europees land, zouden zijn binnengereisd en probleemloos de luchthaven zouden hebben kunnen verlaten. U stelde nochtans uitdrukkelijk dat jullie geen visum hadden (CGVS, p. 22). U gevraagd uit te leggen hoe jullie dit geregeld hebben, kon u dit wederom niet uitklaren (CGVS, p. 23). Uw onwetendheid en onvermogen duidelijke verklaringen af te leggen aangaande uw reisweg, doet ten zeerste vermoeden dat u hieromtrent niet de waarheid vertelt. Dat u bovendien ook niet in staat bent enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor te leggen ter staving van uw reis, bevestigt dit vermoeden eens te meer. U verklaarde de paspoorten afgegeven te hebben aan de smokkelaar. Zoals reeds aangehaald hierboven kan al geenszins worden ingezien waarom jullie een smokkelaar zouden gebruikt hebben, gelet op het feit dat jullie gewoon met jullie eigen paspoorten de hele reis zouden gemaakt hebben, en jullie reisdocumenten vervolgens bij hem zouden hebben achtergelaten. Het paspoort is nochtans een essentieel document temeer daar hierin informatie vervat zit over uw moment van vertrek, uw reisweg, uw eventuele verblijf elders, Uw onaannemelijke verklaringen aangaande uw reis naar België en de reden waarom u de paspoorten niet zou kunnen voorleggen, doen echter vermoeden dat u deze stukken achterwege houdt om de hierin aanwezige relevante informatie achter te houden. Dit alles houdt dan ook een negatieve indicatie in voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde in Irak. De vluchtelingenstatus kan u bijgevolg niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde stukken vermogen ook geen ander licht te werpen op voorgaande. De Irakese identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw kinderen (originelen), uw huwelijksakte (kopie) en de eigendomsakte van uw huis in Karrada (origineel en kopie) bevestigen louter uw persoonsgegevens en deze van uw kinderen, uw burgerlijke staat en het feit dat u een woning bezit in Karrada. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweert te hebben verlaten. U legde voorts ook de overlijdensakte van O. (origineel en kopie) voor. Dit stuk toont hoogstens aan dat O. om het leven kwam, doch toont op geen enkele wijze aan dat hij werd gedood onder de omstandigheden en omwille van de redenen zoals door u geschetst. De prints van foto's van een uitgebrand gebouw – volgens u gaat het hier om het wisselkantoor van uw man - en van een persoon – volgens u betreft dit O. – voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas. Immers, welk gebouw op de foto's staat afgebeeld, wanneer en onder welke omstandigheden dit uitbrandde, blijkt geenszins uit de voorgelegde stukken. Wie de persoon is die op de foto te zien is, is evenmin duidelijk. Ook al zou er zekerheid zijn dat het hier O. betreft, quod non, dan nog toont deze foto niet aan dat hij omwille van de door u aangehaalde redenen en de onder de door u geschetste omstandigheden om het leven kwam. Dat uw man in Karrada een wisselkantoor had / heeft, zoals blijkt uit de papieren dienaangaande, en het feit dat uw man een wapenvergunning had, wordt op zich niet betwist. Doch weerom moet worden vastgesteld dat deze stukken op zich geen enkele manier uw verklaringen aangaande de problemen die jullie in Irak zouden gekend hebben, onderbouwen. U legde tot slot nog een proces-verbaal neer van de klacht die uw man indiende nadat hij telefonisch werd bedreigd. Een proces-verbaal betreft echter een loutere weergave van de verklaringen die uw man ten aanzien van de politie aflegde doch toont niet aan dat de aangehaalde feiten zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan. Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.

Bovendien is het zo dat alle Iraakse documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde hoe dan ook slechts relatief is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van *“de artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Verzoekers vatten aan met een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht.

Verzoekers wijzen erop dat zij, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissingen wordt vermeld, het Rijk op 28 februari 2019 zijn binnengekomen.

Verzoekers benadrukken dat de commissaris-generaal de ontvoering van verzoeksters man in 2015 te minimaal inschat, dat dit feit aan de basis ligt van hun vlucht en dat bezwaarlijk aan hen kan worden verweten dat ze toen niet reageerden, daar ze onmiddellijk naar Egypte vluchtten en daar verbleven. Daarnaast menen ze dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt *“dat in de jaren na de ontvoering, en dit zowel in de periode dat zij in Egypte verbleven alsook na hun terugkeer naar Irak, kende haar man noch mijn verzoeker of de kinderen voorts nog problemen gelinkt aan deze eerdere ontvoering”*, nu deze vraag nooit aan verzoekers werd gesteld. Verzoekers betogen dat *“deze gebeurtenis zich op elk moment kon herhalen en volstaat om in hun hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie”* en dat *“ontvoering, kidnappings en gijzelingen zeer frequent voorkomen in Irak, waarbij de meer gegoede burgers gevisieerd worden”*. Ze stellen dat het feit dat verzoeksters man *“risico's nam om verder te werken, wijst op zijn moed en op de noodzaak om het gezin van inkomsten te voorzien”*.

Inzake de gebeurtenissen van 2018 wijzen verzoekers erop dat de vraag die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt, met name *“hoe haar man een aandeel zou kunnen hebben bij de arrestatie gelet op het feit dat hij, volgens zijn verklaringen, nog aan de telefoon was op het moment dat de politie zijn wisselkantoor binnenviel”*, niet aan hen werd gesteld. Verzoekers stellen dat mogelijk is dat *“zij denken dat de ordetroepen in de buurt klaar stonden en door het telefoontje van de man van verzoeker werd opgeroepen om tot actie over te gaan. In ieder geval waren diegenen die belden familie van de gearresteerden.”*. Verder stellen verzoekers dat verzoeksters man *“twee dagen na het incident werd opgebeld en niet, zoals het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beweert, diezelfde nacht (verhoor moeder p. 14)”*. Verzoekster herneemt te hebben verklaard *“dat de gearresteerden contact hebben gehad met hun familie”* en kan niet inzien waarom de commissaris-generaal het niet waarschijnlijk acht dat *“de drie gearresteerden na hun arrestatie nog de kans zouden gehad hebben om hun companen hiervan op de hoogte te brengen”*, nu nergens voorligt *“dat na arrestatie de gearresteerden op secreet gezet [werden] en met hun familie of advocaat geen contact mogen hebben”*. Verder menen verzoekers dat de commissaris-generaal een redeneringsfout maakte: *“Als de gearresteerden terug contact hadden met hun familie, of als de familie gewoon vaststelden dat de gearresteerden nog steeds niet bevrijd waren, was en is dit voldoende om te besluiten dat haar man zijn invloed niet had gebruikt of dat dit niet gelukt was.”*. Voorts menen verzoekers dat, waar de commissaris-generaal stelt dat de brandstichting en moord op de werknemer van de winkel na amper vijf dagen dan toch een zeer drastische handeling was, dit naar Belgische normen inderdaad zo is, maar in Irak een dergelijke cultuur van chantage en afrekeningen heerst. Verzoekster legt uit dat haar man de klacht indiende in Karrada, en niet in Ma'moun, nu de Iraakse wet vereist dat de klacht dient te gebeuren waar de feiten gepleegd werden. Waar in de bestreden beslissing wordt vermeld dat het bevreemdend is te moeten vaststellen dat verzoeksters man ervoor koos om de periode na de dreigtelefoon nog verder te werken in zijn wisselkantoor, stelt verzoekster dit niet te hebben verklaard, maar louter te hebben gesteld dat haar man 's morgens naar buiten ging en 's middags terugkeerde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23-24).

Verzoekers stellen dat voor hen niet duidelijk is waarom verzoeksters man verkoos in Turkije te blijven.

Inzake hun reisweg stellen verzoekers dat ze *“een smokkelaar onder de arm genomen hebben om zekerlijk tot in België geraken. Zij vermoeden dat ze visa hebben 'geregeld'. Zij verklaarde dat hun paspoorten door de smokkelaar bijgehouden werden van het begin tot het einde van hun reisweg en dat de smokkelaar voor hen uitliep alsof hij hoofd van het gezin was. De smokkelaar zou bij eventuele vragen aan de paspoortcontrole geantwoord hebben, zij werden gewoon geacht hem te volgen. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vroeg te verduidelijken hoe dit gebeurde en zij verklaarden dat zij hun paspoorten in handen kregen bij de check in en dan één voor één bij de smokkelaar kwamen staan. Het is zo dat mijn verzoeker in overeenstemming met zijn moeder aanhaalde dat zij de smokkelaar individueel bijstonden wanneer bij een controle de paspoorten*

gevraagd werden (CGVS, p.22, zoon p. 17). Zij bleek verder niet te weten via welk land jullie Europa binnenreisden noch bleek zij op voorhand te weten wat hun eindbestemming was. Haar gevraagd wat zij zou geantwoord hebben indien zij bij een controle zou zijn gevraagd naar hun reisdoel en of reden van hun reis, haalde zij aan dat de smokkelaar met hen meeliep en dat zij bang waren dat zij zouden worden tegengehouden. Het was echter duidelijk dat de smokkelaar verschillende mensen kende zodat de doorgang vrij rimpelloos verliep.”.

In het tweede middel wordt een schending aangevoerd van “de artikelen 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Volgens verzoekers stelt “het rapport van het EASO “Country of Origin Information Report - Iraq – Security situation” van 14 maart 2019 [...] vooreerst duidelijk dat er algemeen probleem is in Irak dat recht geeft op subsidiaire bescherming”. Daarnaast menen verzoekers, onder verwijzing naar pagina 33 van voornoemd rapport, dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeksters man: “Mijn verzoekster haar man is een geldwisselaar. Doordat hij constant met grote geldsommen rondloopt, wordt hij langs diverse kanten gevisieerd en is hij een gemakkelijke prooi voor afpersers of terroristische bewegingen die hun strijd zo denken te kunnen financieren. Dit dekt volledig het profiel van haar man.”

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers het “Landenrapport EASO” van maart 2019.

2.2. Bij aanvullende nota van 21 januari 2020 voegen verzoekers volgende stukken:

- “1. Bewijs van verblijf van de oudste zoon in Egypte (met stempels op paspoort).
2. Bewijs van verblijf van de dochter in Egypte (met stempels op paspoort).
3. Bewijs van verblijf van de jongste zoon in Egypte (met stempels op paspoort).
4. Het huurcontract van de familie in Egypte.
5. De verblijfsvergunning van de man in Turkije.
6. De aangifte door haar man aan de Politie in Bagdad van de aanval op de winkel en de dood van O.”.

2.3. Bij aanvullende nota van 13 augustus 2020 brengt verweerder op basis van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- COI Focus Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 4 maart 2020.

Beoordeling

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom verzoekers om internationale bescherming al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen.

Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren verzoekers in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Aan verzoekers werd de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij met hun onsamenvangende en niet aannemelijke verklaringen geenszins hebben weten overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde in Irak.

De bestreden beslissingen motiveren hieromtrent als volgt:

- de ontvoering van verzoeksters echtgenoot (ook: verzoekers vader) dateert van 2015, waarna verzoekers werden ondergebracht in Egypte en verzoeksters echtgenoot bleef op en af reizen naar Bagdad, waar hij langere periodes verbleef en zijn werkzaamheden verderzette;
- noch verzoekers, noch verzoeksters echtgenoot, noch verzoeksters kinderen kenden in de jaren na deze ontvoering, zowel in Egypte als na hun terugkeer naar Irak, enige problemen gelinkt aan deze ontvoering;
- verzoeksters man werd ontvoerd omwille van puur financiële redenen en werd, nadat het losgeld werd betaald, zonder meer vrijgelaten;
- het geheel van verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen aangaande de gebeurtenissen die zich in 2018 afspeelden ondermijnen de waarachtigheid van het relaas, nu (i) niet kan worden ingezien hoe verzoeksters man een aandeel zou kunnen hebben bij de arrestatie gelet op het feit dat hij, volgens verzoeksters verklaringen, nog aan de telefoon was op het moment dat de politie zijn wisselkantoor binnenviel, (ii) niet kan worden ingezien hoe degene die verzoeksters man 's nachts belde en bedreigde kon weten dat hij degene was die aan het bellen was, (iii) er tussen de dreigtelefoon en de brandstichting geen contact was tussen verzoeksters man en zijn belagers, zodat brandstichting en moord op een werknemer een wel erg drastische handeling uitmaakte, (iv) de beslissing om uit veiligheidsredenen te vluchten vanuit Karrada naar verzoeksters ouders in Ma'moun moeilijk valt te rijmen met de terugkeer van haar man naar Karrada, het gebied waar net het gevaar schuilde, om een klacht in te dienen, en (v) bevreemdend is dat verzoeksters man besloot om in de periode na de dreigtelefoon te gaan werken in het wisselkantoor, doch op de dag van de brandstichting net niet in het wisselkantoor aanwezig was;
- verzoeksters echtgenoot, om wie de bedreigingen zouden draaien, vergezelde verzoekers niet naar België en vroeg geen internationale bescherming aan buiten Irak;
- verzoekers kunnen niet verklaren waarom verzoeksters echtgenoot in Turkije achterbleef, noch kunnen ze zijn situatie in Turkije toelichten, noch leggen ze enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot effectief tot op heden in Turkije verbleven heeft;
- verzoekers' verklaringen aangaande hun reisweg kunnen niet overtuigen, nu (i) niet kan worden ingezien dat verzoekers beroep deden op een smokkelaar terwijl ze legaal met hun eigen paspoort reisden; (ii) verzoekster wijzigende verklaringen aflegde aangaande de bijstand van de smokkelaar; (iii) verzoekster onwetend was over de eindbestemming en het reisdoel; (iv) niet geloofwaardig is dat ze zonder visum vanuit Turkije de Schengenzone probleemloos zouden zijn binnen gereisd; (v) niet kan worden ingezien waarom verzoekers hun eigen paspoorten zouden hebben afgegeven aan de smokkelaar;
- verzoeksters onaannemelijke verklaringen aangaande de reis naar België en de reden waarom zij de paspoorten niet kan voorleggen, doen vermoeden dat zij deze stukken achterwege houdt om de hierin aanwezige relevante informatie achter te houden, wat een negatieve indicatie inhoudt voor haar algehele geloofwaardigheid.

Verzoekers slagen er niet in voormelde motivering concreet te weerleggen of te ontkrachten. De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent. Aangezien ze niet dienstig wordt weerlegd, blijft ze onverminderd overeind.

3.5. De loutere stelling dat de commissaris-generaal de ontvoering van verzoeksters man in 2015 te minimaal inschat, dat dit feit aan de basis ligt van hun vlucht en dat bezwaarlijk aan hen kan worden verweten dat ze toen niet reageerden, daar ze onmiddellijk naar Egypte vluchtten en daar verbleven, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de ontvoering van verzoeksters man – voor zover waarachtig – een geïsoleerd incident uit 2015 omwille van financiële redenen betreft, welke geen verband houden met de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Waar verzoekers voorts menen dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt *“dat in de jaren na de ontvoering, en dit zowel in de periode dat zij in Egypte verbleven alsook na hun terugkeer naar Irak, kende haar man noch mijn verzoeker of de kinderen voorts nog problemen gelinkt aan deze eerdere ontvoering”*, nu deze vraag nooit aan verzoekers werd gesteld, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers zich beperken tot loutere verwijten aan het adres van de commissaris-generaal doch ook in hun verzoekschrift geen melding maken van verdere problemen gelinkt aan deze

ontvoering. Dat het feit dat verzoeksters man *“risico’s nam om verder te werken, wijst op zijn moed en op de noodzaak om het gezin van inkomsten te voorzien”*, doet evenmin afbreuk aan de vaststellingen dat noch verzoeksters echtgenoot, noch verzoekers, enige problemen ondervonden die verband hielden met deze ontvoering.

Ook het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissingen, de verwijten aan het adres van de commissaris-generaal en de herhaling, verduidelijking en vergoelijking van hun verklaringen inzake de gebeurtenissen van 2018 en hun reis met de smokkelaar kunnen niet aangenomen worden als een nuttige betwisting van de voormelde vaststellingen die omstandig zijn gemotiveerd, steun vinden in het dossier en pertinent zijn.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Irak.

3.7. Wat betreft de bij aanvullende nota gevoegde documenten kunnen ook deze voorgaande appreciatie niet doen ombuigen. De documenten ter bewijs van het verblijf van verzoeksters twee zonen en dochter in Egypte staven het verblijf van verzoekers’ gezin in Egypte, wat niet betwist wordt.

In verband met het huurcontract van de familie in Egypte, de verblijfsvergunning van verzoeksters man in Turkije en de klacht bij de politie in Bagdad stelt de Raad vast dat deze documenten niet vergezeld zijn van een (eensluidend verklaarde) vertaling. De stukken worden dan ook conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen.

3.8. Het vooraangaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.2. Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Het rapport van EASO van maart 2019, waarnaar verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift, werd aangewend door de commissaris-generaal in de analyse van de veiligheidssituatie in Irak. De verwijzing naar dit rapport en het louter tegenspreken van de conclusie van de commissaris-generaal vermag aldus geen afbreuk te doen aan het voorgaande en kan de appreciatie in de bestreden beslissingen ook niet ombuigen.

Daarnaast menen verzoekers, onder verwijzing naar voornoemd EASO-rapport, dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeksters man als geldwisselaar die *“constant met grote geldsommen rondloopt, [...] langs diverse kanten geviseerd [wordt] en [...] een gemakkelijke prooi [is] voor afpersers of terroristische bewegingen die hun strijd zo denken te kunnen financieren.”*. In weerwil van de bewering in het verzoekschrift, kan uit lezing van de geciteerde alinea, en bij uitbreiding van het EASO-rapport, geenszins blijken dat geldwisselaars aanzien zouden kunnen worden als een risicoverhogend profiel. De Raad kan slechts vaststellen deze bewering door geen landeninformatie of ander concreet element wordt ondersteund.

Ingevolge voorgaande vaststellingen en de inhoud van de aanvullende nota van verweerder van 14 augustus 2020 stelt de Raad vast dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter omwille van hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om

blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS